

Мария Вериго.

Хитриятъ бръмбаръ.

— Най-послѣ те уловихъ! — казваше скворецътъ на бръмбаря, като го здраво държеше въ човката си. — Биваше ли толкова мъжа за единъ нищоженъ бръмбаръ?! ..

— Миличъкъ, златенъ мой! — молѣше се бръмбарътъ. — Подари ми още една минута животъ. Погледни, въ гората има толкова други насѣкоми за тебе, остави ме бѣдниятъ.

И насѣкомото тѣй жално бръмчеше, че скворецътъ го съжали, извади го отъ устата си, а само съ крака си го задържа.

— Защо ти е този животъ, нещастно животно? — питаше скворецътъ бръмбаря, като състрадателно го гледаше.

— Искамъ още малко да погледамъ Божия свѣтъ да подишамъ горския въздухъ, да се погрѣя на топлото слънце. Два дена само какъ съмъ излѣзълъ на този бѣлъ свѣтъ! — бръмчеше бръмбарътъ, потиснатъ съ крака на сквореца.

— Какво ми приказвашъ! — отговори ядно птицата. — Такъвъ голѣмъ, а два дена откакъ излѣзълъ на свѣтъ. Ако продължавашъ да ме лъжешъ, веднага ще те хрусна между човката си.

Бѣдниятъ бръмбаръ затрепера отъ страхъ.

— Нашето дѣтство не прилича на вашето, не!.. пакъ иочна бръмбарътъ.

— Интересно е, наистина, какво то не прилича на нашето! — гордо отговори скворецътъ. — Лъжешъ и не знаешъ какво приказвашъ.